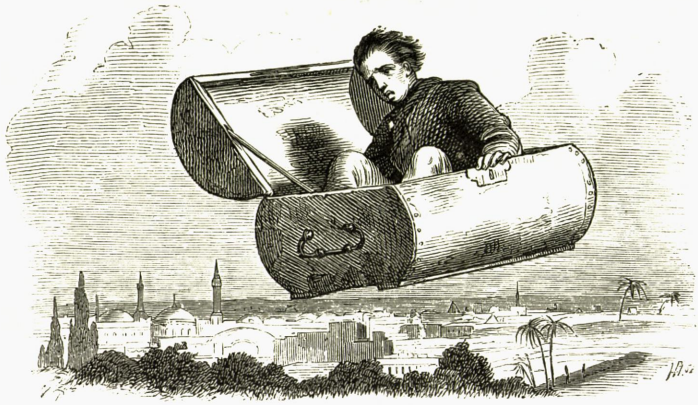

Den flyvende Koffert.

Der var engang en Købmand, han var saa rig, at han kunde brolægge den hele Gade og næsten et lille Stræde til med Sølvpenge; men det gjorde han ikke, han vidste anderledes at bruge sine Penge; gav han en Skilling ud, fik han en Daler igen; saadan en Købmand var han — og saa døde han.

Sønnen fik nu alle disse Penge, og han levede lystigt, gik paa Maskerade hver Nat, gjorde Papirsdrager af Rigsdalersedler og slog Smut hen over Søen med Guldpenge i Stedet for med en Sten, saa kunde Pengene sagtens gaa, og det gjorde de; til sidst ejede han ikke mere end fire Skilling og havde ingen andre Klæder end et Par Tøfler og en gammel Slaabrok. Nu brød hans Venner sig ikke længer om ham, da de jo ikke kunde gaa paa Gaden sammen, men een af dem, som var god, sendte ham en gammel Koffert og sagde: »Pak ind!« ja, det var nu meget godt, men han havde ikke noget at pakke ind, saa satte han sig selv i Kofferten.

Det var en løjerlig Koffert. Saa snart man trykkede paa Laasen, kunde Kofferten flyve; det gjorde den, vips fløj den med ham op igennem Skorstenen, højt op over Skyerne, længer

og længer bort; det knagede i Bunden, og han var saa bange for, at den skulde gaa i Stykker, for saa havde han gjort en ganske artig Volte! Gud bevar' os! og saa kom han til Tyrkernes Land. Kofferten skjulte han i Skoven under de visne Blade og gik saa ind i Byen; det kunde han godt gøre, for hos Tyrkerne gik jo alle, ligesom han, i Slaabrok og Tøfler. Saa mødte han en Amme med et lille Barn. »Hør, du Tyrkeamme!« sagde han, »hvad er det for et stort Slot her tæt ved Byen, Vinduerne sidde saa højt!«

»Der bor Kongens Datter!« sagde hun, »der er spaaet hende, at hun skal blive saa ulykkelig over en Kæreste, og derfor maa der ingen komme til hende, uden Kongen og Dronningen er med.«

»Tak!« sagde Købmandssønnen, og saa gik han ud i Skoven, satte sig i sin Koffert, fløj op paa Taget og krøb ind ad Vinduet til Prinsessen.

Hun laa paa Sofaen og sov; hun var saa dejlig, at Købmandssønnen maatte kysse hende; hun vaagnede og blev ganske forskrækket, men han sagde, han var Tyrkeguden, som var kommen ned igennem Luften til hende, og det syntes hun godt om.

Saa sad de ved Siden af hinanden, og han fortalte Historier om hendes Øjne: de vare de dejligste, mørke Søer, og Tankerne svømmede der som Havfruer; og han fortalte om hendes Pande: den var et Snebjerg med de prægtigste Sale og Billeder, og han fortalte om Storken, som bringer de søde, smaa Børn.

Jo, det var nogle dejlige Historier! saa friede han til Prinsessen, og hun sagde straks Ja.

»Men De maa komme her paa Lørdag,« sagde hun, »da er Kongen og Dronningen hos mig til Tevand! de ville være meget stolte af, at jeg faar Tyrkeguden, men se til, De kan et rigtigt dejligt Eventyr, for det holder mine Forældre særdeles meget af; min Moder vil have det moralsk og fornemt og min Fader lystigt, saa man kan le!«

»Ja, jeg bringer ingen anden Brudegave end et Eventyr!« sagde han, og saa skiltes de, men Prinsessen gav ham en

Sabel, der var besat med Guldpenge, og dem kunde han især bruge.

Nu fløj han bort, købte sig en ny Slaabrok og sad saa ude i Skoven og digtede paa et Eventyr; det skulde være færdigt til om Lørdagen, og det er ikke saa let endda.

Saa var han færdig, og saa var det Lørdag.

Kongen, Dronningen og hele Hoffet ventede med Tevand hos Prinsessen. Han blev saa nydeligt modtagen.

»Vil De saa fortælle et Eventyr!« sagde Dronningen, »et, som er dybsindigt og belærende!«

»Men som man dog kan le af!« sagde Kongen.

»Ja nok!« sagde han og fortalte: det maa man nu høre godt efter.

»Der var engang et Bundt Svovlstikker, de vare saa overordentlig stolte paa det, fordi de vare af høj Herkomst; deres Stamtræ, det vil sige, det store Fyrretræ, de hver var en lille Pind af, havde været et stort, gammelt Træ i Skoven. Svovlstikkerne laa nu paa Hylden mellem et Fyrtøj og en gammel Jerngryde, og for dem fortalte de om deres Ungdom. »Ja, da vi vare paa den grønne Gren,« sagde de, »da vare vi rigtignok paa en grøn Gren; hver Morgen og Aften Diamantte, det var Duggen, hele Dagen havde vi Solskin, naar Solen skinnede, og alle de smaa Fugle maatte fortælle os Historier. Vi kunde godt mærke, at vi ogsaa vare rige, for Løvtræerne de vare kun klædte paa om Sommeren, men vor Familie havde Raad til grønne Klæder baade Sommer og Vinter. Men saa kom Brændehuggerne, det var den store Revolution, og vor Familie blev splittet ad; Stamherren fik Plads som Stormast paa et prægtigt Skib, der kunde sejle Verden rundt, dersom det vilde; de andre Grene kom andre Steder, og vi have nu det Hverv at tænde Lyset for den nedrige Mængde; derfor ere vi fornemme Folk komne her i Køkkenet.«

»Ja, jeg har det nu paa en anden Maade!« sagde Jerngryden, som Svovlstikkerne laa ved Siden af. »Lige fra jeg kom ud i Verden, er jeg skuret og kogt mange Gange! Jeg sørger for det solide og er egentlig talt den første her i Huset.

Min eneste Glæde er, saadan efter Bordet, at ligge ren og pæn paa Hylden og føre en fornuftig Passiar med Kammeraterne; men naar jeg undtager Vandspanden, som engang imellem kommer ned i Gaarden, saa leve vi altid inden Døre. Vort eneste Nyhedsbud er Torvekurven, men den snakker saa uroligt om Regeringen og Folket; ja, forleden var der en gammel Potte, som af Forskrækkelse derover faldt ned og slog sig i Stykker! den er frisksindet, skal jeg sige Dem!« —

»Nu snakker du for meget!« sagde Fyrtøjet, og Staalet slog til Flintestenen, saa den gnistrede. »Skulle vi nu ikke have en munter Aften?«

»Ja, lad os tale om, hvem der er mest fornemme!« sagde Svovlstikkerne.

»Nej, jeg holder ikke af at tale om mig selv!« sagde Lerpotten, »lad os faa en Aftenunderholdning! jeg vil begynde, jeg skal fortælle saadant noget, enhver har oplevet; det kan man saa rart sætte sig ind i, og det er saa fornøjeligt: »»Ved Østersøen ved de danske Bøge —!««

»Det er en dejlig Begyndelse!« sagde alle Tallerkenerne, »det bliver bestemt en Historie, jeg kan lide!«

»Ja, der tilbragte jeg min Ungdom hos en stille Familie; Møblerne bleve bonede, Gulvet vadsket, der kom rene Gardiner hver fjortende Dag!«

»Hvor De dog fortæller interessant!« sagde Støvekosten. »Man kan straks høre, at det er et Fruentimmer, som fortæller; der gaar saadant noget renligt derigennem!«

»Ja, det føler man!« sagde Vandspanden, og saa gjorde den af Glæde et lille Hop, saa det sagde klask paa Gulvet.

Og Potten blev ved at fortælle, og Enden var lige saa god som Begyndelsen.

Alle Tallerkenerne raslede af Glæde, og Støvekosten tog grøn Persille af Sandhullet og bekransede Potten, for den vidste, det vilde ærgre de andre, og »bekranser jeg hende i Dag,« tænkte den, »saa bekranser hun mig i Morgen.«

»Nu vil jeg danse!« sagde Ildklemmen og dansede; ja, Gud bevar' os, hvor den kunde sætte det ene Ben i Vejret. Det gamle Stolebetræk henne i Krogen revnede ved at se paa

det. »Maa jeg saa blive bekranset!« sagde Ildklemmen, og det blev hun.

»Det er dog kun Pøbel!« tænkte Svovlstikkerne.

Nu skulde Temaskinen synge, men den var forkølet, sagde den, den kunde ikke, uden den var i Kog, men det var af bar Fornemhed; den vilde ikke, uden naar den stod paa Bordet inde hos Herskabet.

Henne i Vinduet sad en gammel Pennefjer, som Pigen plejede at skrive med; der var ikke noget mærkværdigt ved den, uden at den var dyppet alt for dybt i Blækhuset, men deraf var nu d e n stor paa det. »Vil Temaskinen ikke synge,« sagde den, »saa kan den lade være! udenfor hænger i et Bur en Nattergal, den kan synge, den har rigtignok ikke lært noget, men det vil vi ikke tale ondt om i Aften!«

»Jeg finder det højst upassende,« sagde Tekedlen, der var Køkkensanger og Halvsøster til Temaskinen, »at saadan en fremmed Fugl skal høres! Er det patriotisk? Jeg vil lade Torvekurven dømme!«

»Jeg ærgrer mig kun!« sagde Torvekurven, »jeg ærgrer mig saa inderligt, som nogen kan tænke sig! er det en passende Maade at tilbringe Aftenen paa? vilde det ikke være rigtigere at sætte Huset paa den rette Ende? Enhver skulde da komme paa sin Plads, og jeg vilde styre hele Kodillen. Det vilde blive noget andet!«

»Ja, lad os gøre Spetakel!« sagde de alle sammen. I det samme gik Døren op. Det var Tjenestepigen, og saa stod de stille, ingen sagde et Muk; men der var ikke en Potte, uden at den jo nok vidste, hvad den kunde gøre, og hvor fornem den var; »ja, naar jeg havde villet,« tænkte de, »saa skulde det rigtignok blevet en munter Aften!«

Tjenestepigen tog Svovlstikkerne, gjorde Ild med dem — Gud bevar' os, hvor de spruttede og brændte i Lue.

»Nu kan da enhver,« tænkte de, »se, at vi ere de første! hvilken Glans vi have; hvilket Lys!« — og saa vare de brændt ud.«

»Det var et dejligt Eventyr!« sagde Dronningen, »jeg følte

mig saa ganske i Køkkenet hos Svovlstikkerne, ja, nu skal du have vor Datter.«

»Ja vist!« sagde Kongen, »du skal have vor Datter paa Mandag!« for nu sagde de du til ham, da han skulde være af Familien.

Brylluppet var saaledes bestemt, og Aftenen forud blev hele Byen illumineret; Boller og Kringler fløj i Grams; Gadedrengene stod paa Tæerne, raabte Hurra og peb i Fingrene; det var særdeles pragtfuldt.

»Ja, jeg faar vel ogsaa se til at gøre noget!« tænkte Købmandssønnen, og saa købte han Raketter, Knaldperler og alt det Fyrværkeri, der tænkes kunde, lagde det i sin Koffert og fløj med det op i Luften.

Rutsch, hvor det gik! og hvor det futtede.

Alle Tyrkerne hoppede i Vejret ved det, saa deres Tøfler fløj dem om Ørene; saadant et Luftsyn havde de aldrig set før. Nu kunde de da forstaa, at det var Tyrkeguden selv, som skulde have Prinsessen.

Saa snart Købmandssønnen igen med sin Koffert kom ned i Skoven, tænkte han: »Jeg vil dog gaa ind i Byen for at faa at høre, hvorledes det har taget sig ud!« og det var jo ganske rimeligt, han havde Lyst til det.

Nej, hvor dog Folk fortalte! hver evige een, han spurgte derom, havde set det paa sin Maade, men dejligt havde det været for dem alle sammen.

»Jeg saa Tyrkeguden selv,« sagde den ene, »han havde Øjne som skinnende Stjerner og et Skæg som skummende Vande!«

»Han fløj i en Ildkaabe,« sagde en anden. »De dejligste Englebørn tittede frem fra Folderne!«

Jo, det var dejlige Ting, han hørte, og Dagen efter skulde han have Bryllup.

Nu gik han tilbage til Skoven for at sætte sig i sin Koffert — men hvor var den? Kofferten var brændt op. En Gnist fra Fyrværkeriet var bleven tilbage, den havde tændt Ild, og Kofferten var i Aske. Han kunde ikke mere flyve, ikke mere komme til sin Brud.

Hun stod hele Dagen paa Taget og ventede; hun venter endnu, men han gaar Verden rundt og fortæller Eventyr, men de ere ikke mere saa lystige, som det han fortalte om Svovlstikkerne.

